

Про брата Івана

Бу Віктор Крупський 05.05.2025 11:10

«З бодем радію щоразу, приймаючи у нашому Voron Hub'і відвідувачів, бо про мого брата дізнається все більше людей», – каже Оксана Усатюк, яка із земляками створила в селі Мощеному (під Гайвороном) клуб на честь свого брата Івана Усатюка (псевдо – Ворон), загиблого у 34 роки на війні. Нещодавно у Voron Hub'і побували представники французької асоціації Les Convois Solidaires («Конвої солідарності»), яка надає гуманітарну допомогу Україні.

Оксана Усатюк – теж волонтерка. Оголошує збори коштів на потреби армії. Відправляє на фронт придбані в такий спосіб дрони, інше обладнання, а ще – маскувальні сітки, виготовлені у Voron Hub'і.

– Якось підопічні попросили в мене електрогенератор, – розповідає Оксана Усатюк. – Друзі звели мене з асоціацією Les Convois Solidaires з французького міста Безансона, яку очолює Даніель Федершпіль. Я дізналася, що її представники декілька разів на рік приїздять в Україну, привозять гуманітарку для військових і цивільних. Допомогли й генератором для моїх підопічних.

Після того запросила їх у Мощене. Відгукнувшись на запрошення, Даніель ще з чотирма представниками асоціації вирушив до нас, двома машинами. Я зустріла їх у Хащуватому. Приїхали в Мощене. Заводжу їх у наш Voron Hub. Звертаюся до гостей ламаною англійською.

Згадати потрібні слова мені допомагає дочка. Один з гостей, Джеремі, перекладає на французьку. Він родом – зі штату Нью-Джерсі, США. Мешкає у Франції, працює на радіо.

Розповідаю про брата Івана, який загинув 15 січня 2023 року в Бахмуті. Показую знімки, нагороди та речі, які експонуються в музейній кімнаті. Гости – уважні, зосереджені. Знайомлю їх з нашими жінками, які саме трудяться над черговою сіткою. «Це – Надія, англійською – hope. Надія – велика надія нашого клубу, бо вона дуже швидко плете сітки». Представляючи найстаршу учасницю команди – бабусю Галю, заспівали «Несе Галя воду». Жак виявився ровесником бабусі Галі, хоче разом фотографуватися. Жартуємо: «Чи не хоче наша бабуся Галя поїхати до Франції?» «А чи є там для неї багато роботи, чи потрібно рубати дрова? Вона ж звикла багато працювати! Переклади», – додає моя мама. «Ні, в Безансоні важкої роботи нема!» – відповідають. Сміємось...

Гости цікавляться нашою технологією плетіння маскувальних сіток. Адже їхня асоціація виготовляє маскувальні костюми для снайперів, передає їх ЗСУ. Розповідаючи та показуючи, подумки картаю себе за те, що недостатньо уваги приділила вивченню іноземних мов. Але бар'єру у спілкуванні немає – допомагають міміка і жести, енергія, яка транслюється між нами, а також моє велике бажання донести гостям якомога більше про цю жахливу війну.

«Я маю можливість спокійно жити, їсти, спати та обіймати рідних у своєму містечку. Ми невимовно вдячні українським воїнам за те, що вони стримують ворога, та вам, волонтерам, за вашу роботу для фронту! Ви робите велику справу, і я пишаюсь нашим знайомством!» – каже нам Даніель.

Ще на початку зустрічі я запитала гостей, чи хочуть вони відвідати кладовище, де поховано мого брата. Перед цим до нас швед приїздив, він виявив таке бажання. Представники Les Convois Solidaires теж вирішили побувати на кладовищі. Приїхали туди, а ворота – на замку. Тиснемось по одному через хвіртку, яка повністю не відкривається. Гостям цікаво все, багато фотографують. Підходимо до Іванової могили. «Не розумію деяких українських традицій», – кажу, кладучи декілька цукерок на пам'ятну плиту. «Французи мають такі самі традиції і теж не розуміють», – каже Едіт і також кладе цукерки.

Розповідаю про Івана іще, про його службу. Важко говорити. Ніхто не стримує сліз.

«З мамою ми познайомилися, а де ваш з Іваном батько?» – питають. «Тут. Згорювався, пішов за сином. Ходімо, покажу». Ідемо до батькової могили. «Батько і брат не могли без жартів, – кажу. – Зараз би тато спитав, чого носи похнюпили, попросив би усміхнутися». «Чи уявляє ти собі, тату, що колись побачиш справжніх французів та американця? – питаю подумки. – Ти точно не очікував такої долі для нашої сім'ї, якщо так рано пішов». «І чи можна вважати

вічним життям людини пам'ять, яку бережуть про неї нащадки?» – питаю у неба. «Я на 41 день старший за вашого брата», – зазначає Джеремі дорогою назад. Це ж треба...

Далі ідемо в Гайворон – хоч показати гостям Алею Героїв. У місті до нас приєднується Іванова дочка Анна. Іноземці цікавляться: «Серед цих воїнів багато добровольців?» – «Достеменно не знаю. Війна дуже змінилась порівняно з початком повномасштабного вторгнення. Помітно зменшилась мотивація людей – як воювати, так і допомагати фронту». «Чи ці воїни мали військовий досвід, були підготовлені?» – «Мій брат пішов воювати 2014 року, не маючи досвіду. Вжив в Іловайському котлі, повернувся додому. Той досвід допоміг йому 2022 року на Херсонщині і у вуличних боях у Бахмуті. Та не врятував. Бахмут дуже швидко забирав життя українських солдатів – з досвідом і без». «Ви усіх цих солдатів знали особисто і допомагали їм?» – «На жаль, імена багатьох воїнів я дізналась після їх загибелі. І я не знайома з усіма, кому відправляли сітки. Допомагаємо усім, хто звертається. Часом самі пропонуємо».

У Гайвороні прощаємося. Даніель обіцяє приїхати до нас зі своєю командою наприкінці літа.

«УЦ» розповідала про Івана Усатюка. Народився 1988 року на Київщині. У дев'яностих сім'я перебралася на Кіровоградщину, в село Мощене – з ним і пов'язана більшість спогадів Оксани Усатюк про брата. Тут він мешкав, трудився механізатором, тут народилися діти, Олександр й

Анна. Не захоплювався політикою, а свій громадянський обов'язок розумів просто: якщо країна опинилася в біді, муши її захищати. Так вчинив і 2014 року, і 2022-го. На велику війну пішов не зовсім здоровим, перед тим переніс хірургічну операцію. У листопаді 2022-го розвідника Усатюка перевели в Бахмут. Брав участь у вуличних боях. Перед Новим роком приїхав на кілька днів додому. Втішався спокоєм, сімейною обстановкою. 2 січня повернувся на війну. Через два тижні в Мощене прийшла страшна звістка: 15 січня 2023 року загинув старший солдат командир розвідувального відділення військової частини А4279 Іван Усатюк.

Про нього пише книжку сестра Оксана і вже опублікувала два перших розділи у Facebook.

Віктор Крупський

<http://uc.kr.ua>

ТАКОЖ НА UC.KR.UA

Pourquoi chaque personne âgée

Revue Bien-Être

5 місяців тому • 1 коментар

**Бонусні
пропозиції
Казино ЮА: як ...**

22 дні тому • 1 коментар

**Футзальні
чемпіони
України**